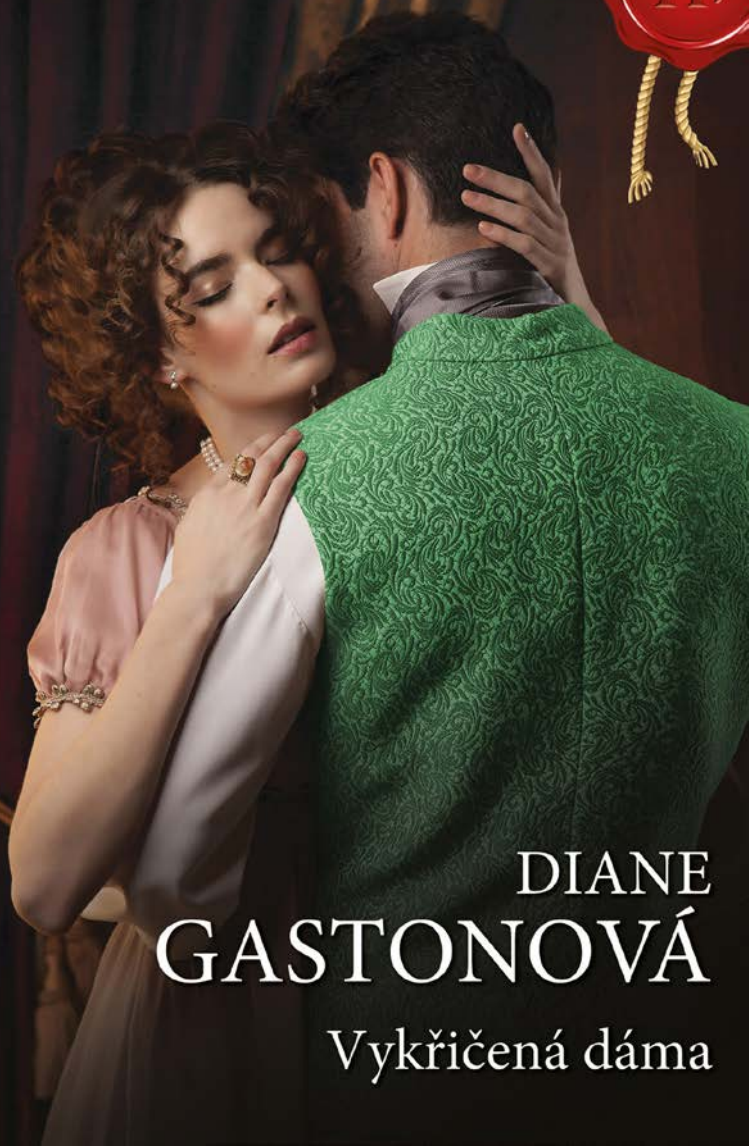

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Vykřičená dáma

DIANE GASTONOVÁ

VYKŘIČENÁ DÁMA

PŘEKLAD

DOROTA JABLONSKÁ

Milá čtenářko,

devatenácté století bylo věkem plným změn a pro nás těžko představitelných rozporů. Na jedné straně vznikala třída bohatých neurozených podnikatelů, kteří se mohli vzdělávat a před nimi byla pole neoraná nových oblastí: bankovníctví, průmysl, doprava s nastupující železnicí a zámořský obchod, to vše byly obrovské příležitosti, kterých se vysoká šlechta skoro štítla. Pracovat bylo pod její úroveň. Tento rozporuplný svět hezky přibližuje povídka Nekonvenční přátelství. Představte si, že pro lady Margaret by bylo velmi skandální, kdyby ji někdo z její společnosti zahlédl, jak se pohybuje na místě tak „vulgárním a přízemním“, jako byla Anglická banka. Dnes je to pro nás skoro úsměvné. S velkými předsudky společnosti se musela potýkat i lady Dapne v povídce Vykřičená dáma. Jen díky dramatickým okolnostem kolem požáru, měla šanci navázat skutečný vztah, nezatížený vnějším balastem.

Věřím, že Vám mé povídky krásně zpestří letní dny.

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

VYKŘIČENÁ DÁMA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Lady of Notoriety

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Dorota Jablonská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2014 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Vykřičená dáma: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2860-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2861-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2862-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ramsgate, Kent – Duben 1821

„Má paní! Má paní! Vstávejte! Hoří!“

Daphne, ve společnosti známá jako lady Favilleová, se s trhnutím probudila. V nose ji dusil kouř a štípal ji do očí. V chodbě hostince v Ramsgate se ozývaly výkřiky a bušení do dveří.

„Hoří! Honem utečte,“ volal mocným hlasem nějaký muž.

Oheň. To, čeho se vždycky bála ze všeho nejvíc.

Daphne vyskočila z postele a vklouzla do střevíců. Komorná spěšně sbírala jejich věci a cpala je do příručního vaku.

„Nech to být, Monette.“ Daphne popadla kabelku a přehodila si přes ramena plášť. Srdce jí bilo jako splašené. „Musíme okamžitě pryč!“

Vyběhly ze dveří. Chodba byla plná kouře, stěny olizovaly jazyky plamenů. Každou chvíli se tapety mohly vznítit. Bylo jasné, že oheň se bude šířit. Mohlo by je to uvěznit.

Daphne v duchu vytanul před očima jiný oheň, v jiných časech. Takže mám přece jenom zemřít? I po tom všem?

„Pozor, ať ti nechytne sukně!“ křikla na Monette.

Vyrazily do dlouhé chodby naslepo, přímo do ohnivého jícnu.

„Rychle, Monette.“ Vzala komornou za ruku a v duchu si spílala, že chtěla po hostinském pokoje s co největším soukromím.

Poskytl jim pokoje daleko od schodiště.

„V chodbě někdo je. Na druhém konci,“ slyšely někoho křičet. Podle hlasu to byl nějaký muž.

Vynořil se z šedé clony dýmu. Strašidlo. A mířilo k nim. Popadl je obě najednou a spíše je pronesl, nežli protáhl chodbou kolem dalších mužů, kteří bušili na dveře pokojů, a dalších hostů, kteří vybíhali z kouře v nočních košilích.

Dostali se až ke schodům a neznámý postrčil Monette napřed. Dívka se rozběhla po schodech dolů. Daphne ustoupila. Plameny dole byly ještě větší, hrozivější.

„Pronesu vás.“ Neznámý si ji vyzvedl do náruče a snesl ji po trojích schodech dolů. Zabořila mu obličej do hrudi, strašně se bála podívat se do ohně tak zblízka.

Najednou byl kolem chladný vzduch a Daphne se mohla opět nadechnout. Byli venku. Postavil ji na zem a komorná se k ní rozběhla a s úlevou ji objala. Dostaly jsme se z toho! Přežily jsme to. Daphne se otočila, aby muži, který je zachránil, poděkovala.

Běžel už zase zpátky do hořícího domu.

Přistoupil k ní její lokaj. „Už je to dobré, má paní.“

Odvedl je kousek dál a s omluvným výrazem řekl: „Musím se vrátit a pomáhat nosit kbelíky.“

„Ano, Cartere. Ano,“ souhlasila Daphne. „Běžte jim pomáhat.“

Rozběhl se zpátky k řadě dobrovolníků, kteří si podávali kbelíky s vodou směrem k ohni. Další muži vyváděli koně ze stájí a odváželi kočáry z dosahu hořících budov.

Daphne upřela pohled ke vchodu, čekala, že se tam znovu objeví jejich zachránce. Různí muži vyváděli lidi ven, ale ten jejich mezi nimi nebyl. Nevšimla si pořádně jeho obličeje, ale věděla, že by ho poznala. Vysoký, tmavé vlasy a silný. Měl na sobě tmavý plášť a podle žlutohnědých přiléhavých kalhot to byl nějaký džentlmen.

Nakonec se objevil, nesl dvě děti, každé pod jednou rukou, a za ním klopýtala jejich vyděšená matka.

Daphne mu vykročila vstříc, on se ale k jejímu zděšení okamžitě rozběhl zase zpátky ke dveřím. Jeden z mužů ho popadl za paži, očividně se ho snažil zadržet, ale neznámý ho setřásl a chvatně vběhl dovnitř.

Daphne si bezděčně zakryla rukou ústa. *Pane Bože, prosím, ať se ještě vrátí.*

Oslovil ji jakýsi starší džentlmen. „Lady Favilleová?“

Neměla náladu na konverzaci.

„Pamatujete si na mě?“ zeptal se.

Asi někdo, s kým jsem se poznala v Londýně. „Lituji. Ne-“

Zatvářil se zklamaně. „Lord Sanvers. Několikrát jsme se potkali v klubu Inkognito.“

V klubu Inkognito?

Tak zrovna na toto místo chtěla zapomenout. Byla to londýnská herna, kam mohli hráči chodit v maskách, aby je nikdo nepoznal. Bylo to také místo, které málem zničila.

Požárem.

„Naposledy jsem tam byla před dvěma roky,“ odpověděla mu. „Potkávala jsem se tam s mnoha džentlmeny.“

Byla to dosti slabá výmluva. Jemu – a všem v klubu – bylo jasné, že tam chodila kvůli jednomu jedinému muži, muži, který o ni nikdy neprojevil zájem. Utekla

do Evropy a nakonec zakotvila v klášteře ve švýcarském Fahru. Našla tam útočiště i ochranu. Poznala tam sebe sama. Své slabiny.

Jenže můžu se vůbec změnit?

Zachovala bych se tak obětavě jako můj statečný zachránce?

Minuty se zdály trvat hodiny, ale nakonec ho spatřila znovu, odváděl dva další lidi do bezpečí. Oheň byl čím dál tím mohutnější, teď už řval jako divoké zvíře. Jsou uvnitř ještě nějakí další lidé? Bude znovu riskovat život?

Vběhl zpátky do ohně a ve chvíli, kdy ho viděla jako siluetu ve dveřích, se ze stropu snesl mohutný sloupec žhnoucích uhlíků. Celé stavení zaúpělo jako ve smrtelných křečích. Trámy z krovu se zřítily a muž si instinktivně zakryl rukama obličej. Vzápětí ho jeden obrovský hořící trám srazil na zem.

Okamžitě se k němu rozběhli ostatní muži, chytili ho za šaty a odtáhli na dvůr. Celá budova se poroučela k zemi.

Daphne vedle něho poklekla a ostatní mu mezitím smetali žhnoucí oharky z pláště.

„Žije?“ křičela.

Převrátili ho na záda, jeden z mužů mu přiložil prst na krk a zjišťoval mu puls. „Zatím ano.“

Daphne zalapala po dechu. „Já ho znám!“

I když měl obličej černý od sazí a do ruda spálený, poznala ho. Byl to Hugh Westleigh, mladší bratr nového hraběte Westleighe. Byl také bratrem dámy, k níž se Daphne tak trestuhodně zachovala v klubu Inkognito.

Že by připlul z Calais na téže poštovní lodi jako já? Nebo tam má namířeno? Ať tak či tak, Daphne bylo jasné, že by asi moc nejásal, že tu vidí zrovna ji.

„Musíme ho odnést k doktorovi,“ řekl jeden z těch mužů.

Vyzvedli ho a Daphne šla za nimi.

„Vím, kdo to je,“ vysvětlovala své komorné a lokajovi. „Dohlédnu, aby se mu dostalo řádné péče. Počkejte tu na mě.“

Odnesli ho ke vchodu do nějakého obchodu v sousedství. Uvnitř sedělo na lavicích několik lidí a jeden muž, podle všeho lékař, obvazoval zraněným popáleniny.

„Tenhle je na tom hodně zle, doktore.“

Lékař pokynul muži, jehož ošetřoval, ať vstane a udělá místo Westleighovi. Posadili ho, bezvládného, na židli.

Daphne sepjala ruce. „Bude žít?“

„To nevím, madam,“ řekl lékař.

„Trám ho udeřil do hlavy,“ řekla. „Viděla jsem to.“

Lékař prohlédl Westleighovi hlavu. „Vypadá to tak.“

Westleigh zasténal a Daphne stísněně vydechla.

Lékař mu zvedl hlavu. „Probudte se, pane.“ Otočil se k Daphne. „Jak se jmenuje?“

„Westleigh. Pan Westleigh,“ řekla. „Mladší bratr hraběte Westleighe.“

„Ano?“ Jeden z mužů, kteří ho sem přinesli, zvedl obočí. „Kdo by to řekl do takové honorace? Ten chlapík má kuráž.“

„Pane Westleighi!“ Lékař přidal na hlase. „Probudte se.“

Další zasténání.

„Otevřete oči.“

Westleigh se snažil poslechnout, bylo vidět, jakou námahu ho to stojí. Zvedl si ruce k očím. „Nic ne...“

Mluvit může, díkybohu.

Lékař mu ruce z očí zase odtáhl. „Nedělejte to. Ukažte mi je.“ Prohlédl Westleighovi oči a obrátil se k Daphne. „Má zakalené oči. To je od toho ohně.“

Nechal Westleighovi hlavu zase klesnout a vymyl mu oči čistou vodou ze džbánu, který měl vedle sebe. „Musí mít dva týdny oči zavázané, jinak oslepne.“ Pokrčil rameny. „I tak může oslepnout, ale oči se někdy hojí až pozoruhodně dobře. Horší je ta hlava. Nejspíš má otřes mozku. Potřebuje, aby se o něho někdo staral.“

„V jakém smyslu?“ otázala se Daphne.

„Potřebuje klid a ticho. Absolutně žádné vzruchy. Minimálně týden.“ Podíval se Westleighovi do úst a do nosu. „Nekrvácí. To je dobré.“

„Moje hlava,“ zamumlal Westleigh.

Lékař naskládal Westleighovi obvazy přes oči a upevnil je tak, že mu obvázal celou hlavu. Ještě s tím ani nebyl hotov, když dovnitř přinesli dalšího popáleného. Lékař okamžitě přenesl pozornost na nového pacienta. Gestem vykázal Daphne ven. „Dohlédněte, aby měl oči pořád zavázané a aby byl v klidu. Žádné cestování.“

Daphne vysypala z kabelky na stůl několik mincí. Lékař si zasloužil dostat zapláceno.

Muž, který donesl Westleighe k lékaři, mu teď pomohl vstát. „Tak pojďte, pane.“ Obrátil se k Daphne. „Pojďte za mnou.“

Nejspíš si myslel, že Daphne patří k Westleighovi.

Vyšli z budovy do nově se rodícího dne.

K Daphne přiběhl Carter. „Má paní, kočí John našel stáje pro koně. Čeká na vás s vaší komornou v kočáře.“

Muže, který podpíral Westleighe, stálo značnou námahu, aby ho udržel ve vzpřímené pozici. „Nemohl byste mi s ním pomoci?“ zeptal se lokaje. Carter přiskočil a chlapík okamžitě své břímě pustil. „Musím se postarat o vlastní rodinu, madam.“ Prohrábl si kšticí a uháněl odtud.

Westleigh zasténal.

Daphne to v hlavě horečně pracovalo. „Vezme-me ho do kočáru. Musíme sehnat někoho, kdo se ho ujme a postará se o něho.“

Muži měli stále ještě plno práce v hostinci, hasili doutnající zbytky požáru a snažili se zachránit to, co plameny nepohltily. Bylo toho velmi málo. Zavazadla si Daphne a její komorná nechaly v kočáře, takže přišly jen o to, co měly ve svých příručních vacích.

Carter a kočí John pomohli Westleighovi do kočáru.

„On pojede s námi?“ zeptala se Monette.

„Kdeže,“ odpověděla Daphne. „Není v stavu, aby mohl cestovat. Určitě sem s někým přijel. Musíme zjistit, s kým a kde ti lidé jsou.“ Obrátila se na Cartera. „Můžete se někoho zeptat, prosím? Jmenuje se Hugh Westleigh a je to bratr lorda Westleighe.“

„Pít,“ zamumlal Westleigh.

Jak to že mě to nenapadlo? Po všem tom vypětí musí mít žízeň jako trám.

„Monette, sežeň mu nějaké pivo a taky něco k jídlu.“ Co by měl zraněný člověk asi tak jíst? Neměla ani ponětí, ale znovu hrábla do kabelky a dala jak služce, tak lokajovi pár drobných. „Kupte si oba něco k jídlu a pití a doneste taky něco pro kočího Johna.“

Monette byla zpátky během čtvrt hodiny a z blízkého lokálu přinesla jídlo a pití pro Westleighe i pro kočího.

„Mají tam místnost, kde se můžeme převléknout,“ informovala Daphne. „Zaplatila jsem za ni i za jídlo, takže se budeme moci najíst v soukromí.“

Rozhodně lepší než jíst v kočáře na ulici a čichat při tom zápach spáleniny, který se stále ještě vznášel ve vzduchu.

„Já se o toho džentlmena postarám, má paní,“ řekl kočí John. „Stejně musím hlídat kočár. S těmi polštáři a vším, co tam má, mu bude uvnitř jako v bavlne.“

Monette se vyšplhala na střechu kočáru, vyndala ze zavazadel oblečení a sbalila ho do uzlíčku. Odvedla Daphne do pivnice, která byla jen o dvě ulice dál.

Lokál byl plný více či méně oblečených lidí, oči vidně těch, jimž se podařilo uniknout z plamenů. Z pachu potu, kouře a piva se Daphne zvedl žaludek.

Zakryla si rukou ústa.

V duchu jako by zaslechla abatyši z Fahru. *Musíš se cvičit v soucitu se všemi lidmi, má paní. Všichni jsme děti Boží.*

Drahá abatyše. Jeptišky ve Fahru říkaly, že abatyše je velmi stará, ale Daphne připadalo, že věk u ní nehraje žádnou roli.

Daphne se zalily oči slzami. Smrt té ženy pro ni byla strašlivou ranou, horší nežli smrt její vlastní matky, horší než smrt jejího manžela. Byla to pro ni taková ztráta, že pak už neměla ve Fahru stání.

Ještě že ji mohu v duchu stále slyšet. Někdy, když Daphne potřebovala její slova, to bylo skoro tak, jako kdyby byla abatyše vedle ní a šeptala jí je do ucha.

Daphne se ještě jednou rozhlédla kolem sebe a pokusila se vidět lidi v pivnici abatyšinými očima. Vypadali ztrhaně, někteří se zdáli být na pokraji vyčerpání. Spousta jich měla obvázané paže nebo ruce.

Daphne k nim pocítila nesmírný soucit.

Lépe by asi bylo říci, že zčásti jí jich bylo líto, zčásti ovšem byla vděčná, že sama je jejich trápení ušetřena.

Když došli ke dveřím privátního pokoje, z kóje, kterou měl jen pro sebe, se zvedl nějaký džentlmen. Byl to muž, který ji oslovil už předtím a pamatoval si ji z klubu Inkognito. Jak že se to jmenuje?

Lord Sanvers.

„Má dobrá paní. Tak tady jste. Měl jsem o vás starost.“ Stříbrné vlasy měl pěkně učesané a vypadalo to, že se převlékl do čistého oblečení. Ve srovnání s ostatními byl jako ze škatulky.

„Nic mi není, pane.“

Zastoupil jí cestu. „Mohu vám nějak pomoci?“

Mohl by se postarat o Westleighe! Nebylo by to tak lepší pro všechny?

Vysekla mu poklonu. „Moji sloužící všechno zvládnou, pane, ale děkuji vám.“

Prošla kolem něho a dál do pokoje, kde čekala Monette.

Jakmile za sebou zavřela dveře, s úlevou klesla na židli.

A také s pocitem viny.

Proč mám zrovna já mít privátní pokoj a taková spousta jiných lidí o tolik méně? Jsem i já tak sobecká jako lord Sanvers?

Rychle se převlékla z nočního oděvu do šatů, které jí Monette vytáhla ze zavazadla. Monette učinila totéž. Daphne rychle posnídala, dala hostinskému peníze a požádala ho, aby přenechal jejich pokoj a také jídlo těm, kteří jsou na tom nejhůře.

Pak s Monette odešly z pivnice a vrátily se ke kočáru.

Carter tam čekal s kočím.

„Zjistil jste, s kým pan Westleigh cestuje?“ Daphne nahlédla do kočáru, ale viděla, že Westleigh tam stále leží na polštářích.

„Hostinský mi řekl, že pan Westleigh přijel sám, má paní,“ řekl Carter. „Neměl s sebou prý ani žádného sluhu.“

Kdo se tedy ale o něho bude starat?

„Jak je na tom?“ zeptala se kočího.

„Trochu blouzní a je neklidný, ale spí,“ odpověděl jí. Daphne se rozhlédla. „Musíme sehnat někoho, kdo se ho ujme.“

Carter zavrtěl hlavou. „To bude těžké. Je tu spousta zraněných a mnoho dalších, kteří se nemají kam vrtnout. Žádný pokoj pro něho neseženeme. Ani pro nás.“

„V tom případě odtud odjedme ještě dnes, má paní,“ navrhl kočí John. „Pokud vyrazíme včas, mohli bychom přenocovat někde po cestě a pozítří už bychom mohli být ve Faville.“

Takže jim bude trvat tři dny, než dorazí do Vadley u Basingstokeu, kde měla Daphne svoji usedlost. Manžel jí odkázal nedělenou venkovskou usedlost a statky, takže nemusela bydlet ve vdovském domě ve Faville. Přesto strávila ve Vadley jen velmi krátký čas, pouhých několik týdnů po povinných dnech smutku. Teď si plánovala vrátit se a žít tam jako rentiérka. Stejně si ale nebyla jistá, jestli tak bude schopna odčinit, co zmarnila a svou lehkovážností způsobila.

„S sebou ho vzít nemůžeme,“ řekla.

Ale jako by slyšela abatyši pomlaskávat jazykem. *Musíš v sobě nalézt obětavost pomáhat druhým, když to potřebují.*

„Ten doktor říkal, že nesmí cestovat.“

„Nemáme na vybranou, má paní,“ pronesl Carter tichým hlasem.

„Myslím, že bychom měli vyrazit a cestou se můžeme poptávat v poštovních hostincích, dokud nenarazíme na někoho, kdo se o něho postará,“ dodal kočí John. „Bude to přece jenom nadějnější, hlavně už odtud musíme odjet.“

„Nemůžeme ho jen tak nechat.“ Monette měla v očích prosbu.

Takže moji sloužící jsou připraveni postarat se o úplně cizího člověka, zatímco já se jen pokouším

vymyslet jak se ho zbavit, a to jen proto, že vím, jak by se mu přičilo pomyšlení, že se o něho stará dáma, která ublížila jeho sestře.

Anebo mi jde prostě jen o mé vlastní pohodlí?

Musíš v sobě nalézt obětavost pomáhat těm, kdo to potřebují.

„Tak dobře,“ přikývla odhodlaně. „V tom případě pojedeme směrem na Londýn. Určitě tam má rodinu. Až najdeme nějaké místo, kde by mohl zůstat, než se zotaví, dáme jim vědět a oni to pak alespoň nebudou mít tak daleko. Anebo – pokud se nám nepodaří najít nikoho – kdo by se o něho postaral, ho odvezeme až tam.“ To nám nezabere ani celé dva dny cesty.

Bylo už pozdě odpoledne a oni nejen že nenašli žádné místo, kde by mohli Westleighe nechat, ale nesehnali ani nikoho, kdo by byl ochoten vzít na sebe odpovědnost a ujmout se ho. A co bylo ještě horší, začínalo jim být jasné, že i když jim do Londýna zbývá jen jeden den cesty, Westleigh to kodrcání nevydrží.

Jízda v kočáře byla děs a hrůza. Neustále to s ním házelo a on bolestí naříkal. Často se budil, ale měl horečku a byl zmatený a nedařilo se ho uklidnit.

Dojeli do Thurnfieldu, malé vísky na silnici do Maidstoneu. Byla tam jediná hospoda, v níž je nemohli ubytovat, ale hostinský věděl o jakémsi nedařlém domku, který byl k pronajmutí. Daphne podepsala potřebné papíry a zaplatila nájem. Než se vydali na krátkou cestu k domku, vzala si Cartera, kočího Johna a Monette stranou a řekla jim: „Makléři jsem se představila jako paní Asherová. Myslím, že bude lepší, když pan Westleigh nebude vědět, že se o něho starám zrovna já. Zná mě jenom jako lady Favilleovou, víte, a... členové jeho rodiny mě nesnášejí a mají k tomu své důvody. Pěkně by ho znechutilo,

kdyby se dozvěděl, že se o něho stará lady Favilleová.“ Zhluboka se nadechla a přejela si rukou po čele. „Asherová jsem se jmenovala za svobodna, takže ve skutečnosti nebudeme nikomu lhát...”

Neříkala mi snad abatyše, že bych měla přestat vymýšlet si všelijaké báchorky jen proto, abych se vyhnula nepříjemnostem? I když jsou to třeba lži jen docela nepatrné?

Spolkla další nával pocitu viny. „Oslovujte mě, pokud možno, paní Asherová, a pokud budete moci, neříkejte mi má paní.“

Všichni tři sloužící kývli na souhlas.

Je snad na tom, že po nich chci, aby přistoupili na moji lež, něco špatného? *Ovšemže je.*

„Jak si přejete, má paní,“ řekl Carter. „Totiž, madam.“

„Tak pojďme.“ Nechala si od Cartera pomoci do kočáru. Monette vylezla za ní a Carter se posadil vedle kočího.

K bíle natřenému domku s pěkně udržovaným živým plotem a malou stájí pro koně to už bylo jen kousek.

Carter otevřel dveře kočáru a sklopil schůdek. Daphne a Monette vystoupily a z domku se s nimi vyšli přivítat hospodář a hospodyně.

„Jmenujeme se Pittsovi,“ řekl hospodář. „K vašim službám.“

„Já jsem paní Asherová.“ Daphne si s nimi podala ruce, provinile si připadala už jen docela malinko. Představila ostatní. „Máme s sebou zraněného muže. Pana Westleighe. Je potřeba ho co nejrychleji přenést do postele.“

Hospodyně je gestem vyzvala, ať jdou dovnitř. „Tak pojďte dál, paní Asherová, a řekněte, který pokoj si pro džentlmena přejete.“

Daphne pověřila Monette, aby dohlédla na Westleighe, Cartera a pana Pittse poslala pro zavazadla a následovala hospodyni do domu. Byl zařízen stříd-mě, ale ve srovnání s kláštelem ve Fahru to byl luxus. Pobyt zde bude určitě příjemný. Ostatně bude to jen na jeden či dva dny, dokud si pro Westleighe nepříje-de někdo z jeho rodiny.

Daphne vybrala pro Westleighe pokoj, který po-važovala za nejhezčí. Byl to rohový pokoj s okny po obou stěnách proti sobě, takže dovnitř pronikalo hodně světla a čerstvý vzduch.

„Je na posteli čisté povlečení?“ zeptala se.

„Ovšemže,“ odpověděla paní Pittsová. „Začali jsme pokoje připravovat hned, jak jsme dostali od makléře zprávu, že k nám jedete.“

Tak se to od správné hospodyně čeká, pomyslela si Daphne. Nicméně teď už věděla, že dokonce i služeb-nictvo si rádo vyslechne díky.

„To je od vás nesmírně milé.“ Usmála se na paní Pittsovou a vybídla Cartera a pana Pittse, kteří za nimi nesli Westleighovo zavazadlo, aby sem zraně-ného přenesli.

Carter a pan Pitts položili zavazadlo na zem a odešli.

„Chcete se teď podívat i na zbytek domu?“ zeptala se paní Pittsová Daphne.

„Nejdřív bych počkala, až džentlmena uložíme,“ odpověděla Daphne.

„V tom případě se půjdu postarat o jídlo, madam.“

Paní Pittsová se vzdálila a za několik okamžiků se vrátili muži s Westleighem a pomohli mu uložit se do postele.

„Kde to jsem?“ zeptal se Westleigh, celý v křeči a zmatený.

Daphne k němu přistoupila a dotkla se ho na ruce. „Jste v jednom domku na silnici do Maidstoneu.“

Pronesla to nejkonejšivějším tónem, jakého byla schopna.

„Nejedu do Maidstoneu. Jedu do Londýna.“ Pokusil se vstát.

Daphne mu položila ruku na rameno. „Do Londýna teď cestovat nemůžete, jste zraněný, ublížilo by vám to.“ Takhle mu to vysvětlovala už celé dvě uplynulé hodiny – kdykoliv přišel k sobě a nevěděl, kde je. „Byl jste v domě, kde vypukl požár, oheň vám poškodil zrak a máte zranění na hlavě. Teď si potřebujete v klidu odpočinout tady v té posteli a my se o vás budeme starat, dokud vám nebude lépe. Potom pojedete do Londýna.“

„Odpočívát?“ Uvolnil se. „Pak Londýn.“

Slova se ujal Carter. „Mohla byste odejít z pokoje, má pa... – paní Asherová, abych ho mohl svléknout?“

Daphne se otočila k manželovi hospodyně. „Donesete mu vodu? A také mýdlo a ručníky, pokud je to možné, aby ho Carter mohl trochu umýt. Určitě se pak bude cítit lépe. Ale pozor na jeho obličej.“

„Voda, mýdlo a ručníky už jsou tady, madam.“ Muž ukázal na komodu, na níž stála konev a lavor a ležely tam složené ručníky. Pak odešel.

„Já ho umyju, madam,“ řekl Carter. „Nechte to na mně.“

Daphne pohnula rukou, měla v úmyslu ustoupit, ale Westleigh ji za ni uchopil, stiskl jí ji a přitáhl si ji zpět. „Nechodte pryč,“ zamumlal. „Nenechávejte mě tu samotného.“

Vyděsilo ji, jak pevně jí stiskl ruku a jak naléhavě to řekl. Nevěděla, jak by ho měla uklidnit.

Pohladila ho po vlasech – po tom málu vlasů, které neměl zakryté obvazy. „Pst, no tak,“ řekla a snažila se, aby to znělo, jako když ji utěšovala abatyše, když byla sama zoufalá. „Nejste tu sám. Je tu Carter.“

„Jsem tady, pane,“ řekl Carter.

Daphne pokračovala. „Teď se chvíli nehýbejte a Carter vám zuje boty. Hned to bude pohodlnější, ne?“

„Trochu vás umyju a uložím vás do postele s čistým povlečením,“ dodal ještě Carter.

Daphne cítila, jak se Westleighovi uvolnily svaly.

„Nenosím povlečení,“ zamumlal.

DRUHÁ KAPITOLA

Drak se hnal za ním, žhavým dechem se mu propaloval na kůži.

Hugh se snažil běžet rychleji, utéci mu.

Před sebou viděl světlo, které se vzdalovalo, čím usilovněji nutil své nohy, aby ho tam donesly. Plameny hučely, jako kdyby se mu drak posmíval. Žár ho obestřel a pohltil.

Hugh se s trhnutím probudil.

Do tmy.

Posadil se a rukama si zašátral na oči. „Nic nevidím! Jak to, že nevidím?“ Přes oči měl nějakou látku.

Pak se rozpomněl. Ten oheň, to nebyl žádný sen. Vypálil mi oči. Jsem slepý?

„Sundejte mi ty obvazy!“

Ozval se zvuk, zašustění látky a do nosních dírek mu vstoupila vůně růží. Kdosi ho chladnými rukama popadl za ruce.

„Máte zraněné oči.“ Byl to ženský hlas, konejšivý, ale Hugh ho nepoznával. „Ty obvazy si tam musíte nechat, aby se vám oči zahojily.“

„Kdo jste?“ Polkl. Když mluvil, cítil bolest v krku.

„Já – já jsem paní Asherová. Vynesl jste mě z ohně –“

Pamatoval si, že ven z hořícího domu vynesl jen jednu ženu, snesl ji po schodech olizovaných plameny a odnesl ji až do chladné noci ven.

„Kde to jsem?“ zašeptal.

„Jste – jste v mém domku v – v Thurnfieldu.“

V Thurnfieldu?

To je ta vesnice na silnici do Londýna? Párkrát tudy projížděl.

„Nesmíte cestovat,“ pokračovala, „tak jsme vás odvezli sem.“

Nedávalo to žádný smysl. „Byl jsem v Ramsgate. Jestliže nesmím cestovat, jak jsem se dostal do Thurnfieldu?“

Řekla o poznání obezřetněji: „V Ramsgate pro vás nikde nebylo místo. Takové, kde by se vám mohlo dostat péče.“

Ona o mě pečuje? Stará se o mě? Kdo to je? Chtěl ji vidět. Podívat se jí do očí. Jenže to nebylo možné.

Odkášlal si. „Řekla jste *my*.“

„Moje komorná, můj lokaj a já.“

Má komornou a lokaje. Takže je to nějaká významnější žena. Bohatá? Má ještě nějaké další sloužící? „Komorná a lokaj. Kdo tu je ještě?“

„Hospodyně a její manžel.“ Odmlčela se. „Víc nikdo.“

„Kde je pan Asher?“

„Jsem vdova.“ Teď ztišila hlas a to v něm vyvolalo celou záplavu emocí.

Najednou se upamatoval, že žena, kterou nesl, vážila sotva víc nežli pířko. Důvěřivě se mu choulila k hrudi, aby si kryla obličej před ohněm.

Zatracené obvazy! Chtěl ji vidět. Podívat se jí zpříma do očí jako muž.

„Jmenuji se Westleigh.“ Natáhl ruku, měl pocit, že volně do prázdného prostoru.

Uchopila mu ji.

Měla ruku na dotek měkkou, jako ruka nějaké ušlechtilé dámy.

„Já vím, kdo jste,“ řekla a zase to znělo tak stísněně. „V hostinci nám řekli, že jste pan Hugh Westleigh. Máme vaše zavazadlo. Měl jste ho stejně jako my u kočárů, a tak uniklo požáru.“

Řekli jí také, že jsem mladším bratrem hraběte z Westleigh? Sehrálo to nějakou roli v tom, že mě sem dovezla?

Kéž bych se jí tak mohl podívat do očí – vyčíst jí z nich, co je zač.

Přitlačil si prsty na obvazy, které mu zakrývaly oči. Okamžitě ucítil ostrou bolest.

Měkká chladná ruka mu prsty zase odtáhla, stejně jako předtím. „Nedělejte s těmi obvazy nic, prosím. Doktor říkal, že musíte mít zavázané oči dva týdny. Tak dlouho prý bude trvat, než se vám oči zahojí.“

„Takže se mi zahojí?“ chtěl vědět. „Neoslepnu?“

Neodpověděla hned. „Doktor říkal, že je musíte mít zavázané, jinak se vám nezahojí. Ale řekl, že se zahojit mohou.“

Hugh se suše zasmál. „*Mohou* se zahojit. To nezní moc povzbudivě.“

Znovu ztišila hlas. „Opakuji vám jen to, co řekl doktor.“

V duchu se okřikl. Zjevně se ujala úkolu starat se o něho. Neměl důvod se na ni utrhovat.

Znovu zvedl hlavu, v níž mu tepalo, a obrátil se za jejím hlasem. „Odpusťte. Obvykle nemám ve zvyku se litovat.“

„Samozřejmě.“ Teď měla tón jako kdysi jeho guvernanka. „Nemáte žízeň?“

Bylo dobré, že změnila téma.

A žízeň tedy měl, jen co je pravda. Byl dočista vyprahlý.

Přikývl.

Opět zvuk šustících sukní a pak tekutiny nalévané

do sklenice. Zvedla mu ruku a vtiskla mu do ní sklenku. Napil se.

Byla to voda, ochucená trochou máty. Kdo to je, že se tak obtěžuje kvůli neznámému člověku? Vypil všechno. „Máte ještě?“

Natáhl ruku s prázdnou sklenicí zase do prázdna.

Vzala si ji od něho, znovu ji naplnila a podala mu ji do ruky. Vypil vodu a sklenici jí vrátil. „Je to k vzteku, připadat si takhle nemohoucí.“

„To určitě je,“ souhlasila *guvernantka*. „Ale teď musíte odpočívat. Nejen že vám oheň poškodil oči, ale máte i poraněnou hlavu. Doktor říkal, že musíte být v klidu.“

Klesl zpátky do polštářů. Probudit se v neznámém prostředí a vypít dvě sklenice vody pro něho představovalo takovou námahu, že ho to úplně vysílilo. Nechutné! Taková slabost. Hugh slabost nesnášel.

„Mám vám přinést snídani?“ zeptala se. „Nebo byste raději ještě spal?“

Při zmínce o jídle se mu sevřel žaludek.

Řekl: „Snídani, když budete tak hodná,“ a snažil se, aby to znělo klidně.

Sukně znovu zašustily. „Hned jsem zpátky.“

Když teď neměl zrak, byl v jídle a ve všem závislý na této ženě. Může být člověk ještě bezmocnější?

Slyšel, jak se její kroky vzdalují a pak zvuk otevíraných dveří. Když tytéž dveře za sebou vzápětí zavřela, bylo to, jako kdyby do místnosti rázem vstoupil chlad.

Uhodil pěstí do matrace, ale nejraději by vzal do rukou něco, co by mohl rozdrtit na tisíc kusů.

Nebál se tmy. Nebál se nebezpečí, ale pomyšlení, že by mohl zůstat nemohoucí, se mu protivilo tak, že se to nedalo vyjádřit slovy. A on teď skutečně nemohoucí byl. Nemohoucí a upoutaný na lůžko.

Osahal si paže a nohy a trup – někdo mi navlékl košili a kalhoty, uvědomil si. Čisté oblečení. Ani stopa po zápachu kouře. Někdo mě umyl a oblékl.

Ze by mě svlékla ona a oblékla do čisté košile? Navlékla mi kalhoty?

Seč mohl, snažil se rozpomenout. Vzpomínal si, jak vyváděl lidi ven z ohně. Jak mu oheň vyšlehl do obličeje. Matně si vzpomínal i na to, jak ho někdo vleče do kočáru, ale byly to jen útržky vzpomínek, záblesky, žádný souvislý obraz.

V hlavě mu tepalo a Hugh si přitiskl prsty na spánky. Co se mi vlastně stalo? Natáhl paže, skrčil nohy. Kromě hlavy se všechno zdálo v pořádku. Sem tam cítil na kůži bodavou bolest od popálenin, ale nic vážného.

Takže chodit pořád můžu, ne? Pokud ano, čert mě vem, jestli zůstanu v peřinách.

Vstal z postele. Nohy ho držely pevně, obešel tedy po hmatu postel a vykročil do prázdna. Nevěděl, co mu stojí v cestě, a měl z toho nepříjemný pocit. Mával rukama před sebou a zkusmo našlapoval. Je tohle život – bez zraku? Polapen v prázdnotě? Kdy každý krok je nejistý?

Dveře se otevřely.

„Pane Westleighi!“ Hlas paní Asherové. „Nesmíte vstávat z postele!“

Slyšel cinkat nádobí – a ucítil vůni kaše. Podle vůně růží poznal, že k němu přistoupila blíž.

Vzala ho za paži. „Odvedu vás zpátky do postele.“

Uhnul. „Nejsem žádný invalida.“

Nasměrovala ho. „Ne, to nejste, ale musíte být v klidu, jinak riskujete, že ho ze sebe uděláte.“

Pořád mu ještě bylo zatěžko podržet se. „Přinesla jste mi jídlo?“

„Ano,“ odpověděla. „A podnos. Vidíte? Můžete se najíst pěkně v posteli.“

Trhl sebou. „Nic nevidím.“

O krok ustoupila a nechala ho znovu v prázdnotě.

Co kdybych se na něho prostě vykašlala? Však on se odtud už nějak dostane, když to bude nutné.

Otočil se směrem, kde se domníval, že stojí. „Je zde v pokoji nějaký stůl a židle?“

Dala si s odpovědí chvíli na čas. „Ano.“

„V tom případě si sednu a najím se jako člověk.“

„Jak chcete.“ Povzdechla si. „Zůstaňte, kde jste.“ Slyšel, že přesunuje nábytek. Znovu ho vzala za paži. „Pojďte sem.“

Odvedla ho k židli. Posadil se a slyšel, jak přisouvá stůl blíž k němu. Za okamžik se mu o nos otřela vůně jídla a podle zvuku poznal, že před něho na stůl pokládá podnos se snídaní.

Vzala ho za ruku, vtiskla mu do ní lžíci a nasměrovala mu ji k misce s kaší. „Je to kaše. A čaj.“

Najednou měl hlad jako vlk, ale ještě se zarazil a znovu se pokusil otočit se na ni tam, kde by mohla být. „Paní Asherová?“

„Ano?“ Znělo to nevrle, což bylo vzhledem k jeho nerudnému chování pochopitelné.

„Omlouvám se. Měl bych vám děkovat, nic než děkovat.“

Uplynulo několik vteřin, než promluvila. „Vaši omluvu přijímám, pane Westleighi.“ Pronesla to hlasem o poznání vlídnějším. „Ale teď už jezte. Musíte zase získat sílu.“

„Díky za jídlo. Mám hlad jako vlk.“ Chtěl si nabrat kaši lžící, ale netrefil se do misky. „Vedle.“ Zapomněl, kde miska na stole stojí.

Při dalším pokusu mu Daphne vedla ruku. Tentokrát se mu podařilo nabrat si plnou lžíci kaše, ale neodhadl směr a strefil se do koutku úst.

Otřela mu to ubrouskem. „Dovolte mi, abych vám

pomohla.“ Zlehka mu položila ruku na jeho a naměřovala mu ruku se lžící do úst.

Po prvním soustu měl okamžitě chuť na další, ale nesnesl pomyšlení, že by se měl nechat krmit jako malé bezmocné dítě. „Myslím, že to zvládnou.“ Zašátral po misce, jednou rukou ji zvedl a podržel si ji blízko u úst. Druhou rukou nabíral lžící kaši a podával si ji do úst.

Na pohled to rozhodně vypadalo děsně.

Vyškrábal misku a hmatem vyhledal na stole volné místo, aby ji tam mohl položit. Potom si opatrně prsty osahával, co tam ještě je.

Šálek s čajem, na dotek horký. Zvládnou zvednout hrnek s čajem, aniž bych ho rozlil?

„Co si dáváte do čaje?“ zeptala se ho. „Udělám to za vás.“

„Mléko a jednu kostku cukru.“ Podle cinkavého zvuku poznal, že mu paní Asherová čaj míchá.

Když cinkání ustalo, opět mu vedla ruku k šálku. Uchopil ho oběma rukama a opatrně si ho pozvedl k ústům. Ještě než se pokusil napít, vdechl nosem aroma čaje. Pil pomalu, ne proto, aby si nápoj vychutnal, ale protože ho nechtěl rozlít.

Když dopil, podařilo se mu postavit hrnek na podšálek. „Děkuji vám, paní Asherová. Je to od vás moc milé.“

„A teď byste měl odpočívat,“ řekla. „Doktor říkal –“

„Už se s vámi nebudu přít.“ Po hmatu našel ubrousek a otřel si ústa.

Znovu k němu přistoupila a položila mu ruku na paži.

„Chtěl bych se pokusit zvládnout to sám.“ Odstrčil židli, vstal a obrátil se směrem, kde stála postel. Tápavě k ní přešel a lehl si pod přikrývku, přičemž si byl po celou dobu vědom, že ta žena sleduje každý jeho nemotorný pohyb. A měl na sobě jen spodní prádlo.

„Mám napsat vaší rodině a informovat je, kde jste a co se vám stalo?“ zeptala se.

Mé rodině? Proboha, jen to ne.

Teď po návratu měl v úmyslu zcela se na nějaký čas vyvléknout z pout rodinné zodpovědnosti. Od té doby, co odešel z armády, byl své rodině k dispozici kdykoliv a kdekoliv.

„Nikomu z mé rodiny nepište.“ Zvýšil hlas. „O tomhle se nesmí dozvědět.“

Daphne mlčela.

Zavrtěl hlavou, neboť mu došlo, jak to asi vyznělo. „Ještě jednou se omlouvám.“ Nasadil mírnější tón. „Svěřit se do péče někoho z mé rodiny by bylo to nejhorší, co by mě mohlo potkat.“ Nečekají mě, takže mě nebudou postrádat. Nenapsal jim, že odjel z Bruselu. Připadalo mu to tak lepší než poskytnout jim čas, aby pro něho vymysleli zase nějaký další úkol, jehož splnění by po něm požadovali. „Zkuste to vyřešit nějak jinak, prosím. Uvědomuji si, že jsem vám na obtíž, ale za veškerou péči mohu dobře zaplatit. Rozhodně se nesmím dostat do rukou nikoho z mé rodiny. Na tom trvám.“

„Jak si přejete. Nebudu vaši rodinu kontaktovat.“ Podle zvuků poznal, že sklízí nádobí ze stolu. „Ale teď musíte odpočívat. Později se na vás přijde někdo podívat.“ Slyšel kroky, jak odcházela ke dveřím. Otevřela je a ještě jednou ho oslovila. „Pane Westleighi?“

„Ano?“ Celý se napružil, čekal výtku.

„Nejste na obtíž.“

Dveře se zavřely.

Už zase byl sám. Potmě.

Nastražil uši a měl dojem, že zvenku slyší zpívat nějakého ptáka, v dálce zaštěkal pes a za dveřmi se ozvaly něčí kroky.

Znehybněl, čekal, jestli uslyší zvuk otevíraných dveří.

Kroky odezněly.

Bolela ho hlava, bolelo ho v krku, bolely ho oči, ale byl rozhodnutý zůstat vzhůru. Zůstane-li vzhůru, nebude tak naprosto nemohoucí.

Aby se udržel v bdělém stavu, rozpomínal se na detaily toho požáru.

Odešel z lokálu hostince a vracel se do svého pokoje, když mu k uším dolehly výkřiky: „Hoří!“ Okamžitě začal jednat, klepal na dveře pokojů, vybízel lidi, ať jdou rychle pryč. Oheň se šířil z jednoho pokoje v přízemí. Spolu s dalšími lidmi celé patro evakuovali a postupovali nahoru do vyšších poschodí, zatímco oheň sílil a jejich záchranná mise se stávala čím dál nebezpečnější.

Svým způsobem to bylo vzrušující. Byli tam lidé, které bylo potřeba zachraňovat, což byla pro Hughu dokonalá role. Vždycky dělal, co bylo potřeba dělat. Pokud to s sebou neslo i nějaké riziko, tím lépe.

Šel bojovat do války proto, že ho Anglie potřebovala a popravdě řečeno, bral to jako dobrodružství. Ale armáda v době míru nebyla nic pro něho. Vykoupil se a připravil se na další dobrodružné výpravy. Budu cestovat, myslel si. Do Afriky. Nebo do kolonií. Nebo do Chile – ne, do Chile ne. S mou smůlou by mě zatáhli do té své války o nezávislost. Riskovat život pro vlastní zemi je jedna věc, ale dělat žoldáka se mu nechtělo. Kromě toho mu šlo především o jeho vlastní nezávislost.

Jenže místo toho se až po uši zapletl do krize, v níž se ocitla jeho rodina. Tak předně otec propadl hazardu a svým rozmařilým životem málem přivedl rodinu na mizinu, načež se pokusil podvést muže, který jim přispěchal na pomoc, a byl to jeho vlastní pokrevní syn, John Rhysdale.

Potom Hugh, jeho bratr Ned a Rhysdale přinutili

otce, aby se přestěhoval do Bruselu a všechny peníze a všechny své záležitosti převedl na Neda. Hughovi v tom připadl úkol dohlížet, aby otec ujednání dodržoval, což znamenalo opakované výlety do Evropy. Ještě že tento poslední výlet byl už opravdu posledním. Hugh musel zase narychlo do Bruselu, protože otec po jedné propité a prohýřené noci náhle zemřel.

Hugh nad smrtí svého otce nikterak netruchlil – ten člověk se o něho nestaral ani za mák, a ostatně o nikoho z rodiny. Otcova smrt pro něho byla konečně vysvobozením.

A teď, když měl svou nezávislost na dosah, ocitla se už zase v ohrožení. S tím rozdílem, že tentokrát by to nemusela být povinnost vůči rodině, co ho zadrží.

Tentokrát by to mohla být slepota.

Daphne vyšla z Westleighova pokoje, prošla domem a namířila si to rovnou ven do zahrady v naději, že se u záhonů rudých tulipánů a žlutých narcisů uklidní.

Copak ale můžu být klidná? Spoléhala jsem na to, že se o Westleighe přijede postarat někdo z jeho rodiny. Každý je přece rád, když mu, než se uzdraví, pomáhá někdo z rodiny. Daphne měla v úmyslu odjet odtud hned, jakmile někdo z Westleighových dorazí. Nepochopitelnou paní Asherovou nikdo z nich nikdy nespatrií. Jen pouhá zmínka – to bude všechno, co se o ní budou moci dozvědět.

Westleighovým by se hrubě nelíbilo, kdyby věděli, že se o jednoho člena jejich rodiny stará ta prokletá lady Favilleová. A stejně nepříjemné by to bylo i Hughu Westleighovi. Svého času se přece pokoušela přisluhovat o manžela Phillipu Westleighovou.

A protože se ve své ješitnosti cítila podvedená, mrštila o zeď klubu Inkognito zapálenou petrolejovou

lampou. Lampa se roztříštila, stejně jako se v tu chvíli roztříštily i její iluze. Ale závěsy i její sukně v okamžiku vzplály plamenem.

Zvedla ruce k rozpáleným tvářím. Strašně se bála. A styděla se! Co to musí být za člověka, aby něco takového udělal?

Ano, Westleighovi mě určitě nenávidí.

Tenkrát se zachovala pěkně zbaběle. Phillipa jí pomohla uhasit hořící sukni a Daphne pak utekla. A zbabělá je i teď. Měla bych prostě Hughu Westleighovi říci, kdo ve skutečnosti jsem – měla jsem mu to povědět hned na začátku.

Co by mi asi řekla abatyše? *Dělej, co je správné, mé dítě. Necháš-li se vést vlastním svědomím, nikdy nepochybíš. Vždycky dělej to, co je správné.*

Ale co se stane, když člověk neví, co je správné? Co má člověk dělat v takovém případě? Co se od něho čeká?

Je správné přiznat mu pravdu, nebo je lepší pravdu před ním tajit, aby se zbytečně nerozrušil?

Daphne přecházela sem a tam. Bude to trvat jen dva týdny. Pak mu sundají obvazy a on si půjde po svých. Zastavila se a položila si ruce na tváře.

Pokud neoslepne.

Pane Bože, prosím! Dej, ať neoslepne!

Já, Carter a Monette se prostě o něho musíme postarat, jak nejlépe to dokážeme. Nerozčilovat ho. Zajistit mu co nejlepší šanci na uzdravení.

Třeba se moje milovaná abatyše u pána Boha kvůli mně za něho přimluví. A třeba by mi abatyše odpustila, že jsem tentokrát neřekla pravdu. To mu přece neublíží, když si bude na krátkou chvíli myslet, že jsem nějaká paní Asherová.

Daphne se cítila už jen maličko provinile a obešla celý domek až ke vchodu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vykřičená dáma

.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.